

chador. Helmi vertelde nog wat meer over het karakter en de speciale gangen van deze paarden en vroeg vervolgens of iemand uit het publiek een van de paarden wilde uitproberen. Mara stak driftig haar arm zo hoog mogelijk in de lucht.

‘Ik, ik’, riep ze luid. Helmi lachte, want ze had de fanatieke Mara wel zien zwaaien. ‘Nee, ik heb al een kindje gekozen. Ik zoek nu een volwassene’, zei ze door de microfoon. Helmi tuurde over de tribune en vroeg toen verbaasd door de microfoon: ‘Serius? Wil niemand een paard uitproberen?’

Ik keek achterom, maar niemand leek interesse te hebben. Of durfde niemand het aan? Aarzelend stak ik vervolgens mijn hand op.

‘Kom maar naar beneden’, zei Helmi. Vivi en Mara proestten het uit.

‘Daar ga je, mam.’

‘Succes!’

Het was bloedheet die dag en ik had natuurlijk een korte broek aan met zomerschoentjes eronder. Lekker handig op het paard. Maar dit is je kans, niet nadenken, gewoon doen! Dus ik ben op een mooie, ervaren, bruine merrie gekropen en heb, in de arena voor al dat publiek, een paar rondjes gereden. In stap en zelfs in marcha (de draf van dit specifieke paardenras). Het was heerlijk om weer op een paard te zitten. Om de bewegingen te voelen en het paard te ruiken. Ik vergat de mensen om me heen en was even weer één met het dier onder me. Ik kon genieten van dat wat ik zo ontzettend graag deed en tot mijn verbazing, zonder pijn. Dat was onvergetelijk. Dat was mijn eerste kennismaking met de Mangalarga Marchador, ofwel afgekort MM, ooit.

Helmi vroeg naderhand of ik soms in de buurt woonde. We bleken nog geen uurtje van elkaar af te wonen en ik werd uitgenodigd om een keer een buitenrit te komen maken. Dan kon ik eens echt goed de speciale gangen uitproberen. Zo gezegd, zo gedaan. Een week later kwam ik op bezoek op haar ranch. Ik keek mijn ogen uit. Dit was echt een meisjesdroom.

Het terrein achter de ranch was verdeeld in verschillende paddocks en groene weides.

MM's in verschillende kleuren stonden gemoedelijk in kleine groepjes bij elkaar te grazen of gewoon op hun gemakje rond te kijken en te genieten. Er liepen merries en ruinen, jonge paarden en ook wat oudere dieren rond. En ook twee prachtige dekhengsten. Eentje was een schimmel en de andere had een valkkleur. Vooral de hengst met de valkkleur sprak me erg aan. Wat een krachtig dier was dat. Hij was niet heel groot, maar had een prachtige uitstraling. Hij had mooie, grote, bruine ogen en een hele mooie hals. Hij straalde een en al vriendelijkheid uit.

De hengsten stonden gewoon naast de merries, met een dun touwtje ertussen. Dat was daar geen probleem. Ik kon niet geloven wat ik zag.

We hebben uiteraard eerst koffie gedronken en zijn toen de paarden gaan halen en gaan zadelen. Een hoofdstel met teugels van paardenhaar en een speciaal MM zadel werd voor ieder paard tevoorschijn getoverd.

‘De beugels kunnen wat langer gelaten worden, want je kunt immers niet lichtrijden’, werd mij verteld.

Natuurlijk moesten Helmi en haar dochter lachen om mijn

paardrijbroek, die ik droeg. Cowboys dragen geen maffe rijbroek. Een gewone spijkerbroek is goed genoeg. En ik droeg ook nog een cap. Dat was natuurlijk helemaal niet nodig. Maar Vivi en Mara moeten van Eric en mij ook altijd een cap dragen, dus dan komt mama er ook niet onderuit, hè? Met drie paarden gingen we op weg naar de bossen, die op een steenworp afstand van de ranch lagen. Wat was dat ideaal om het bos zo dichtbij te hebben. We hebben heerlijk gereden en zijn ruim twee uur weggeveest. En ik had geen pijn! Ik was zo gelukkig. Tranen van blijdschap stonden in mijn ogen. Ik kon weer paardrijden! En wat waren het een fijne paarden. Vlot, maar braaf, bloedmooi en ze hebben ook nog een geweldig karakter. Ik was verkocht.